

19 oktober.

ROODBORST

Er is opvallend veel geknetter (of gesnik) en zelfs aarzelende zang te horen van roodborst. Naar verluid zouden dit nu Scandinavische soorten zijn, die hier hun winterkwartier hebben opgeslagen. De tjtjtjaf, één van mijn trouwste gezellen op alle wandelingen, wil nog van geen uitwijken horen... Of zouden de exemplaren van vandaag ook al inwijkelingen uit het Noorden kunnen zijn?

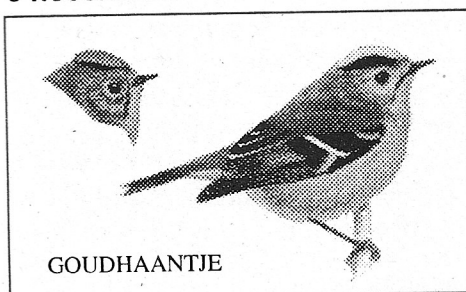
Een totaal andere, even vaste waarde op de berm, maar hier nog nergens vernoemd, is de goudkleurige Strontvlieg. Die is vandaag, in haar specifiek schuin opgerichte houding, op schier elk bloeiend hoofdje van Boerenwormkruid te zien.

Daar de boomtakken al kaler zijn vallen de gallen beter op. Op Amerikaanse Eik vind ik perfect knikkervormige, maar keiharde soorten, die ik niet kan loswrikken. Op Zomereik zijn er rimpelige zachtere gallen te vinden. Binnenin zie je holten en kamertjes en vind ik er twee witte maden in en ook een klein spinnetje, dat er onderdak heeft gevonden. Aan abeeltakken hangen er sparappel- of

ananasachtige exemplaren, waarvan de bewoners niet (meer?) thuis zijn.

Om volledig te zijn, een fraai getekend slakkenhuis trekt nog mijn aandacht. Ook dit is al onbewoond, maar ik vermoed dat de kalkschaal nog wel diensten zal bewijzen aan onze vogels (schaalvorming).

6 november.

GOUDHAANTJE

Omdat het middendeel van de berm nu voor de tweede maal gemaaid is, de bladval al goed gevorderd is en de aanbelendende maispercelen gerooid zijn, heb ik vandaag een betere doorkijk in alle richtingen.

Ik zie en hoor hoe een slaand vinkenvrouwtje er in slaagt een groepje soortgenoten naar beneden te lokken om, na wat heen en weer 'gepraat', samen met hen verder te trekken.

Met de uiterste grens van mijn gehoorcapaciteit hoor ik Goudhaantjes piepen. Ik zie er twee, in gezelschap van

Pimpelmezen; tak-op-tak-af foerageren. Verder kan ik nog drie overvliegende Koperwieken in de vlucht herkennen, die de berm als trekrichting aanhouden.

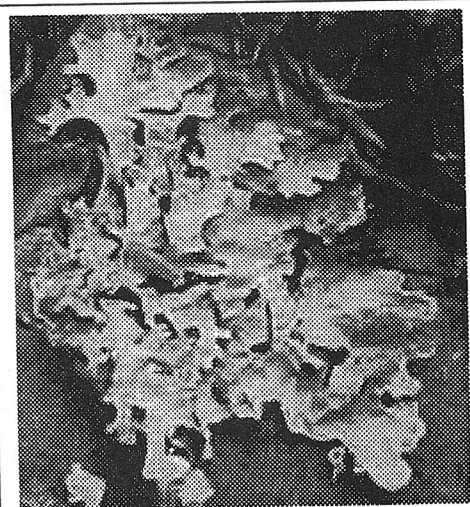
Ik heb minder geluk met een groep klein gevogelte, dat neerstrijkt op de boomtoppen, mij totaal onbekende geluidjes produceert, en alweer is vertrokken voor ik mijn 'wapen' heb kunnen richten.

Tijdens de stille momenten richt ik vandaag mijn aandacht op – in alle seizoenen aanwezige – korstmossen. Op schier elke ruwe boomschors zijn er blauw-grijze tot grijs-groene plakken te vinden. Ik vermoed dat hier het geslacht Schildmos (Parmelia) overheerst terwijl op de betonnen paaltjes de gele kleur van Dooiermos (Xanthoria) primeert.

Met een pennenmesje schraap ik op enkele plaatsen een klein stukje af dat ik onder de loep (10x) bekijk. Telkens weer word ik verrast door het maanlandschap met 'kraters' (Apotheciën: bekervormpjes, die sporen bevatten) en 'rotsblokken' (de elkaar overlappende bladstructuren) dat ik onder de ogen krijg.

Als toemaatje, zie ik hoe een piepklein spinnetje (onzichtbaar voor het blote oog) haastig over die 'rotsen' klautert om dan te verdwijnen in een 'spelonk' en hoe een lieveheersbeestachtig kevertje verwoed aan het wroeten is in ik-weet-niet-wat-lekkers.

Bij toeval ontdek ik nog dat de gele kleur bij bevochtiging omslaat in groen. Misschien is dit de kleur van de bijhorende alg, die tenslotte toch de trouwe symbiose-makker is van elk korstmos.

GEWOON SCHILDMOS

Jacques Vanderhaeghe.